

עשרוני

איטליה

חיה פעם אישה בכפר ולה עשרה בנים.
את הצעיר ביותר קראו עשרוני, כי כך
נהוג היה באזור.

קשה היה לאישה להאכיל את כל
הילדים ולכן, כשגדלו אמרה:
"הזדקנתי ואינני יכולה להאכיל אותכם
יותר. תצטרכו לדאוג לעצמכם."
יצאו האחים לחפש את מזלם. הלכו,
הלכו עד שהגיעו ליער. ובקצה היער
עומד בית מפואר. היה זה בית הקיץ
של מלך, אשר בימים חמים נהג לבלות
בו.

שלחו האחים את עשרוני הקטן לבקש
אצל המלך קצת לחם לאחים הרעבים.

הזאב. הזאב חזר עייף, הוציא שמיכה מארגז, נשכב, התכסה בשמיכה ומיד נרדם חזק.

עשרוני הוציא את המחט והתחיל לדקור את הזאב הישן בדקירות קלות. הזאב הסתובב במיטה הנה והנה עד שהשמיכה נפלה ממנו. עשרוני תפס מהר את השמיכה, עלה דרך הארובה על הגג ומשם ישר אל ביתו של המלך.

המלך התנפח כמו תרנגול הודו ואמר: "אינני יכול לתת אוכל לכל עובר אורח מרופט! אבל אם ימצא ביניכם אחד נועז שיחזיר לי את השמיכה היפה שלי שהזאב גנב, תקבלו אוכל וגם כסף רב."

התלבטו מאוד האחים ולא ידעו מה לענות למלך. עשרוני היחידי שלא התלבט. הוא ניגש למלך ואמר: "תן לי מחט גדולה ואביא לך את השמיכה."

נתן לו המלך מחט, ועשרוני מיד הלך ליער וחיפש את הבית שבו גר הזאב. כשמצא אותו הסתתר אחרי עץ והמתין.

לקראת ערב יצא הזאב מהבית כדי להביא מים מהנחל. אז עשרוני בשקט עלה על גג הבית, ירד דרך הארובה פנימה והסתתר תחת המיטה של

אבל לזאב היה תוכי מאולף. התוכי חי יחד עם הזאב בבית, היה חכם מאוד, ידע לענות על שאלות. הוא ידע אפילו לקרוא את השעה בשעון. התוכי ראה מה שקורה וכשבבוקר הזאב התעורר ושאל מה השעה אמר לו התוכי: "עכשיו רק שעה חמש בבוקר ועשרוני, הנער הקטן הערום, הספיק לקחת את השמיכה שלך!" "אם רק השודד הזה ייפול לכפות שלי, כבר אראה לו מה לגנוב שמיכות!" קרא הזאב. ובינתיים עשרוני היה כבר בביתו של המלך והמתין לקבל את הפרס המובטח. אך המלך לא חשב בכלל למלא את הבטחתו. "זו לא השמיכה שלי" אמר "לשמיכה שלי היו פעמונים קטנים בשוליים. רק אם זו תביא, תוכל לקבל

עוד יותר התרגז הזאב, חרק בשיניו
החדות וצעק:
"אתפוס את עשרוני ואפרק אותו
לחתיכות קטנות!"
ובאותו הזמן עשרוני היה כבר אצל
המלך עם השמיכה בעלת פעמונים

את הפרס".
"טוב" אמר עשרוני "רק תן לי קצת צמר
גפן וחוטים. אביא לך את השמיכה עם
פעמונים."

גם הפעם חיכה עשרוני לערב
וכשהזאב הלך להביא מים עשרוני
ניכנס דרך הארובה לביתו. בזמן
שהזאב ישן, מכוסה בשמיכה של
המלך, עשרוני עטף את הפעמונים
הקטנים בצמר גפן וקשר בחוט. אחר
כך שוב התחיל לדקור את הזאב, עד
שזה התגלגל במיטה והשמיכה נפלה.
עשרוני לקח אותה ובדרכו הרגילה
בארובה רץ אל המלך.
הזאב התעורר בבוקר ושאל את התוכי
על שעה.
"השעה רק ארבע בבוקר" אמר התוכי
"ועשרוני הערום הצליח כבר לגנוב את
השמיכה עם הפעמונים!"

ראה התוכי – על השולחן סל מלא
דברים טובים ואין נפש בסביבה. הוא
לא יכול היה להתאפק כי אצל הזאב לא

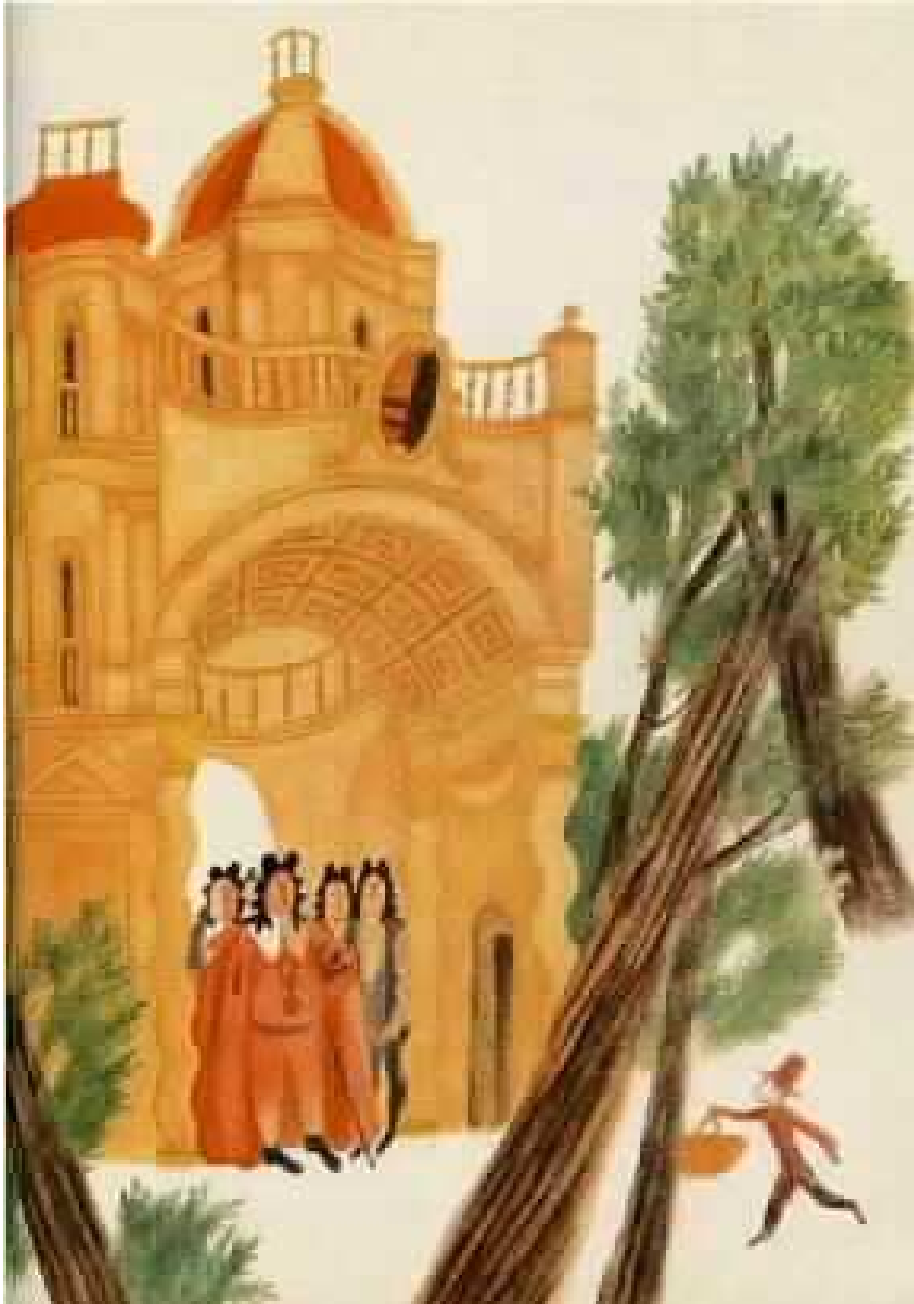

היה מקבל מטעמים כאלה. הוא נכנס
לתוך הסל, מילא את מקורו והתחיל
למצוץ וללעוס, ורק בלשון מצמץ.
ואז קפץ עשרוני מתחת לשולחן, סגר
את מכסה הסל, תפס את הסל חזק

בשוליים."
אתם חושבים שהמלך נתן לו את פרס?
לא ולא! הוא עכשיו רצה שעשרוני יביא
לו את התוכי החכם שיודע לקרוא שעון.
התעצב עשרוני וחשב "איך אוכל
לתפוס את התוכי? הרי כשרק ניגשים
אליו הוא מקים מהומה, צועק ודופק
בכנפיים."
אך לא לשווא היה עשרוני חכם ובעל
תושייה. עד הבוקר הוא המציא דרך
להתגבר על התוכי. הוא ביקש
ממשרתי המלך שיתנו לו סל מלא
ממתקים, כאלה שהתוכים אוהבים. עם
סל כזה יצא עשרוני אל בית הזאב
ביער.

כשבערב הזאב יצא שוב להביא מים
מהנחל עשרוני התגנב לביתו, שם את
סל הממתקים פתוח על השולחן,
ובעצמו הסתתר תחת השולחן.

שעשרוני גנב את השמיכות הזאב ישן

ורץ לבית המלך.

הפעם האמין עשרוני שהמלך לא יוכל
כבר לסרב לתת לו את הפרס המובטח
ושעוד מעט יוכל לחזור הביתה יחד עם
אחיו.

אך הוא לא הכיר את המלכים העשירים
והחמדנים. המלך לקח את התוכי
ואמר:

"שמע עשרוני. אני מבטיח לך במילת
כבוד של מלך שאפצה אותך כפי
שהבטחתי, אם תמלא את המשאלה
האחרונה. תביא הנה את הזאב
האיום, שמטריד אותי ואת משפחתי כל
הזמן."

ושוב חשב עשרוני כל הלילה איך לגבור
על הזאב המפחיד. חשב, חשב ומצא.

בבוקר הוא בנה ארגז גדול, העמיד
אותו על עגלה ויצא אתו ליער. הוא ידע
שהזאב לא מכיר אותו. הרי כל פעם

אז אולי תיכנס פנימה ותראה האם הארגז גדול מספיק בשביל עשרוני?"
הזאב הטיפש ניכנס לתוך הארגז ועשרוני מיד התחיל לתקוע מסמרים במכסה כד לסגור אותו היטב.
"מה אתה עושה, נערי?" קרא הזאב "אני עלול להיחנק כאן!"
"אין דבר, אין דבר, אדון זאב. הדרך שלנו לא ארוכה. תוכל לסבול קצת."
וכך תפס עשרוני את הזאב הרע והביא אותו למלך.
הפעם למלך לא היו תירוצים. הוא נתן לעשרוני ולאחיו הרבה אוכל טוב ומילא שק בזהב ואבנים יקרות.
חזרו האחים אל האם. הם בנו בית חדש ויחד עם אמא שלהם חיו בבית בשקט ובאושר.
ובכפר סיפרו האיכרים "אכן, המלך היה ערום אבל עשרוני שלנו גבר עליו

חזק ולא יכול היה לראותו. והתוכי, שהכיר את עשרוני מהביקורים שלו בבית הזאב, היה עכשיו כלוא בבית אצל המלך.
הגיע עשרוני עם העגלה ועם הארגז ליער, לקרבת ביתו של הזאב, והתחיל לצעוק בכל כוחו:
"המלך רוצה לתפוס ולהעניש את עשרוני הסורר! מי יעזור לי לתפוס את עשרוני? מי יתן את עשרוני בידי של המלך?"
והזאב הופיע מיד ושואל:
"אתה רוצה לתפוס את עשרוני? ברצון אעזור לך. הוא עשה לי צרות רבות. אשמח להתנקם בו."
"הנה כבר הכנתי ארגז כדי לכלוא אותו" אמר עשרוני "אני רק חושש שהארגז קטן מדי בשביל עשרוני. הוא גדול הבחור הזה, בערך בגודל שלך.

ב"בחכמה."